

Cái đình

30/4/95

Đang ngủ gà thấy có ai đóng một cái đình vào đầu. Gà kêu la âm ỉ, tỉnh giấc biết mình nằm mơ, nhưng chẳng hiểu sao từ lúc đó, đầu gà lúc nào cũng nhức buốt.

Gà thổ lộ với vợ, nàng bữu môi:

"Kháo tưởng tượng"

Rồi quay sang chiếc gương trên bàn trang điểm. Gà thuộc lòng từng việc đó bởi sáng nào cũng châu, chờ vợ sai. Phất lót, phấn hồng, son môi... gà cầm đưa vợ trong niềm tôn kính của người phụ lễ. Nhưng sáng nay bộ mặt nhăn nhó của gà làm nàng phát ghét, không khiến nữa. Vả lại cho dù nàng có sai phái, gà cũng chịu không làm nổi, bởi lẽ cái đình trong đầu gà không những không biến mất như gà hy vọng mà dường như mùi nước hoa gay gắt trên người nàng càng làm nó xoáy mạnh thêm.

"Ới đau quá"

Gà ôm đầu kêu thét, lập cập bước vào nhà tắm xối nước. Vợ gà đã biến ra phố, thôi đành coi cái đình ấy như một vật lạ, cố chung sống với nó rồi sẽ quen?

"Đọc sách"

Gà thâm reo lên, rút lại một cuốn trên giá, không phải, nó là một cục gạch nặng trĩu, tuột tay rơi xuống đất tung tóe ra toàn những chữ là chữ, nom cứ như đám ruồi đậu trên bãi phân vậy. Tệ thật, sao lại ra cái nông nổi ấy, toàn những lời hay ý đẹp cả đấy chứ. Không, chắc gà rút nhầm phải cái gì đó không phải sách, thôi dẹp trò này đi, đọc có tới hết sách trên giá chắc gì đã quên được cái đình trong đầu. Gà nằm vật xuống, lập tức cảm thấy người chìm dần, chìm dần như bị chôn sống khiến gà hoảng sợ nhòe mắt. Không, vẫn căn phòng quen thuộc, vẫn chiếc giường ngủ biểu trưng cho đời sống vợ chồng, gà dụi mắt, không, không phải nó, tưởng như kể từ lúc bị đóng đình vào đầu, mọi thứ trong mắt gà đã đổi khác, gà thấy chiếc giường như một chiếc quan tài chứa bao kỷ niệm của một thời đã qua mà người ta chưa chôn. Thế còn bức ảnh vợ gà đang tươi cười trên trên tường, niềm tự hào bấy lâu nay của gà, không, gà chẳng còn nhìn thấy vợ nữa, một chiếc bánh trắng phúng nước ai gắn lên đó thì đúng hơn. Gà buồn rầu đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều méo mó hết như trong nhà cười gán những tấm gương lõm vậy, chẳng có ai, chẳng có cái gì trong ngôi nhà này giúp đã gút được cái đình ra chăng, gà đi như người mộng du qua những đường phố, những cột đèn, hơi lạnh của thần chết chỉ lướt qua người cho dù gà chẳng thèm đếm xỉa tới những chiếc xe hơi vun vút phóng tới. Sau cùng gà đâm đầu vào tủ thuốc lá của cô gái bán dâm trá hình.

"Mù hử? Mất để đâu?"

Chưa găt hết câu, vế mặt của gà làm cô sững ra

"Anh sao thế? Ớm hử?"

Cô vội túm lấy ngực áo không cho gà bỏ nhào vào người. Chao ôi, chưa bao giờ cô thấy một gương mặt dúm dỏ vì đau đớn đến vậy cho dùng không thể tính được hết bao nhiêu gà đàn ông đã nằm trong vòng tay của cô. Cô dịu gà tới nằm trên chiếc ghế đá gần đấy xoa nhẹ lên trán, kỳ lạ thay, mặt gà dần dần, hồng trở lại, cứ như bàn tay cô gái có phép màu biến mặt nạ bằng sáp trở thành người vậy. Gà mở mắt, ngời nhòe mắt, sờ tay lên đầu, không, không có cái đình nào cả, nó đã biến mất như một giấc mơ hoặc một tưởng tượng quái dị.

"Cảm ơn... cảm ơn..."

Gà lấp bấp và chẳng hiểu sao nước mắt cứ ứa ra. Cô gái châm cho gà thuốc, vuốt ve dỗ dành như thể gà là đứa trẻ lạc vậy. Gà sung sướng ngồi bên cô, đầu óc nhẹ nhõm, trong veo, đến một hạt sạn cũng chẳng có nói gì đến cả một cái đình. Gà cứ ngồi như thế cho tới khi vợ gà phóng xe quá, trở mắt nhìn gà. Mặc kệ, cứ nhìn đi, nhìn lờ mờ ra cũng được, từ nay mọi thứ ở trên đời đối với gà chẳng là cái đình gì, điều quan trọng nhất là đã rút được nó ra khỏi đầu. Nhưng điều đó đã diễn ra như thế nào nhỉ, cô gái này có bàn tay kỳ diệu

đến thế kia ư? Xưa nay trong các chuyện cổ tích, người ta thường hay nói tới tay Tiên tay Phật chứ tay gái đứng đường thì cổ kim chưa hề thấy.

"Anh khỏe rồi, về nhà cho vợ nó hầu..."

Cô gái cười vào bộ mặt ngẩn ngơ của gã, kinh nghiệm nhà nghề cho thấy chẳng trông mong gì được ở ông khách bất đắc dĩ này, có móc rách túi cũng chẳng ra được cắc nào, phải xua gã đi còn đón khách chờ, ám quẻ mãi đâu có được. Vậy nhưng gã đàn ông cứ nghĩ tới chuyện trở về lại nhói lên một nỗi lo lắng kéo dài cuộc sống trong một ngôi nhà ở đó mọi thứ đều đã thuộc lòng, đã biết trước và nhất là chẳng hứa hẹn điều gì mới mẻ? Tất nhiên có cả triệu thằng đàn ông cam chịu sống như vậy, có khi còn hí hửng nữa là khác, nhưng thằng nào bị đóng một cái đinh vào đầu như gã đâu? Chắc là có đấy, chỉ có điều tội nó giỏi chịu đựng, không la hoảng, không chạy ra khỏi nhà như gã. Ý nghĩ đó an ủi gã phần nào, gã không còn đơn độc, gã có cộng đồng của gã, cộng đồng những thằng bị đóng đinh vào đầu. Vậy hà cớ gì cứ phải ngồi đầu đường mãi, về nhà thôi, về với tất cả những gì quen thuộc, hàng ngày, và cho dù có chán ngấy đến tận cổ đi chăng nữa, vẫn hơn ngôi hè phố trong một tương lai mịt mờ. Gã rồi rít cảm ơn cô nàng đã giúp gã hết được bệnh đau đầu và hỏi cô có phép thuật gì mà tài tình đến thế.

"Anh giai ạ, em sợ rằng cái đầu anh giai còn đau kinh niên nữa đấy. Em đã gặp biết bao nhiêu đàn ông trên đời, chẳng ông nào là không than vãn trong đầu luôn luôn có một cái đinh..."

"Ồ trời ơi... sao em thánh quá vậy, cứ như là ma xó trong đầu người ta ấy..."

Cô gái cười giòn:

"nghề của nàng mà, thôi xéo đi cho người ta bán hàng, ám mãi".

Gã đành lê bước về nhà, co rúm cả người lại khi nhìn thấy cái cổng sắt sơn xanh quen thuộc. Càng gần tới nhà, gã càng cảm thấy cái đinh ấy xuất hiện trong đầu và khi bước vào buồng ngủ, vợ gã nhảy xổ ra tru tréo:

"Anh cút đi, cút ra chỗ con điếm ấy mà ngồi, sa đọa đến thế là cùng..."

Ngay lập tức đã cảm thấy đau nhói trong đầu hệt như lại vừa mới có ai đóng một cái đinh vào đó. Không nói một lời, gã lao ra đường như một luồng gió, cầm đầu cầm cổ chạy qua các phố. Quây thuốc lá của cô gái đây rồi, riêng cô ta thì mất hút. Không sao cả, gã sẽ ngồi đây chờ. Chờ bao lâu cũng được, bởi từ nay gã không còn trở về nhà nữa. Gã sợ...